

После видя какъ единъ тънъкъ слой парица отлетя къмъ дървеницата

— Ето виждашъ ли? И ти ни сервирашъ своята съвѣсть. Богатъ курбанъ. — Тя хвана за единия край тънката парица и я изтика навънъ.

— Разбойници! — истерично завика Гайдата и се заудря отъ стена въ стена.

— Ха-ха-ха! — закиска се отново дървеницата. — Човѣкъ!

— Човѣкъ! Ха-ха-ха! — се чу другъ смѣхъ.

Той изви глава назадъ. На прозорчето, съвсемъ дребенъ комаръ, сжщо му се смѣеше.

Гайдата се спушна къмъ него, но бързо се спрѣ. На тавана, по стенитѣ, по пода, на прозорчето, по вратитѣ, като по чудо се появи-ха безброй насѣкоми и разни гадни животни. Всички подскачеха, смѣеха се и постоянно повтаряха:

— Човѣкъ! Ха-ха-ха! човѣкъ!

Той подскочи като нараненъ звѣръ, грабна кофата съ урината и отчаяно зарева:

— Ще ви смажа! Ще ви смажа! . . .

— Полудѣ ли? Какво се развива пакъ? — се чу гласътъ на часовоя и катанецътъ отново изскимтя. Но едва се отвори вратата и всички нечистотии отъ кофата полѣтяха право къмъ часовоя.

— Гадни животни, ще ви смажа! — продължаваше да реве той.

Часовоятъ бързо затвори вратата и озвнѣ за помощъ. Когато отново влѣзоха, Гай-